

Venerabile Maestru, Luminat Orient, Iubiți Frați

Pentru mine, ritualul inițiativ a fost un rollercoaster de senzații și sentimente, așa că vi-l voi prezenta pe etape, așa cum l-am trăit eu.

Cu toate că eram conștient că urmează un ritual inițiativ, nu am simțit cu adevărat impactul lui până am intrat în camera de reflecție. Pentru mine, chiar asta a fost, un loc unde am reflectat și am trecut prin mesajele de pe cei patru pereți de foarte multe ori. Și, cu toate că în mine exista și o doză de curiozitate, de care eram avertizat într-unul dintre mesajele de pe pereți, și o doză de anxietate, o mică frică de necunoscut a ceea ce urma să se întâmple, care, din nou, apăsarea pe un alt perete, mesajul „Dacă perseverezi, vei fi purificat prin Elemente, vei ieși din abisul tenebrei, vei vedea Lumina” era mult prea puternic pentru a le putea da importanță celorlalte.

În același timp, trebuie să recunosc că faptul că am avut încă doi frați care au trecut cu mine prin acest ritual încă din camera de reflecție mi-a făcut acest pas mai ușor, pentru că m-a făcut să simt că nu sunt singur pe acest drum.

Preluarea din camera de reflecție și pregătirea noastră pentru a merge la porțile templului mi-a oferit o doză de surprindere, părăndu-mi-se destul de bizară procedura în care trebuia să avem pantalonii suflecați, un picior gol și o parte din piept descoperită. Dar, în același timp, mi-a stârnit și mai mult entuziasmul.

Primul moment în care trebuie să recunosc că am început să am niște mici îngrijorări și să-mi pun întrebări legate de cât de serios este ritualul a fost după ce am intrat pe poarta templului și ne-am aplecat, când ceva rece mi-a atins pieptul. Din discursul unei persoane despre care nu știam atunci că este un Maestru Venerabil, dar care părea importantă, am auzit că acel obiect care mă atinge pe piept este o spadă. În capul meu se luptau întrebările: „Spadă, metaforic?” Dar, totuși, ceea ce mă atinge pe piept sigur e metal, așa că să sperăm că nu împinge prea tare. Dar, ascultând în continuare discursul și auzind cât de similare sunt valorile masonilor cu valorile mele, parcă acel obiect care mă atinge pe piept nu mai avea importanță, și orice ar fi fost, mă făcea să simt că nu am de ce să-mi fac griji.

Un alt moment important a fost cel al băuturilor, care, paradoxal, nu mi-a lăsat un gust amar, dimpotrivă. Pentru mine, a fost o metaforă superbă, care m-a făcut să apreciez din ce în ce mai mult creativitatea și unicitatea ritualului prin care trec, dar, mai mult decât atât, această metaforă mi-a întipărit foarte clar în minte mesajul pe care l-a transmis.

Au urmat călătoriile, pe care deja mă simțeam confortabil să le fac alături de mâinile care mă conduceau, mai puțin la planul înclinat, unde, pentru un moment, m-am dezechilibrat. Totuși, în același timp, a fost o mică lecție că trebuie încă să rămân vigilent la ceea ce se întâmplă și să nu mă relaxez prea mult. Zgomotul puternic, în schimb, trebuie să recunosc că avea un efect care punea foarte multă presiune pe mine.

La început, probele au sunat destul de înfricoșător, mai ales după spada din piept și băutura cu gust de suferință lichidă, iar deja imaginația mea a început să zburde și mă vedeam cum, la proba aerului, ajung pe vreun bloc. Dar, spre surprinderea mea plăcută, a fost ceva foarte simplu, chiar liniștitor, așa putea spune, ceea ce m-a pregătit pentru următoarele probe. Mai aveam puține rețineri la proba focului, dar, la finalul ei, chiar am simțit că cele trei probe au avut un impact plăcut, care, într-adevăr, a părut purificator.

Momentul jurământului, trebuie să recunosc, mi-a creat o mare emoție. Nu știu dacă din cauza jurământului în sine, a poziției în genunchi, a ținutei incomode – fără un pantof, cu jumătate de piept gol și așa mai departe – sau dacă toate la un loc, dar, într-adevăr, simțeam cum tremur din toate încheieturile. Asta nu m-a făcut însă să am rețineri în a fi de acord cu jurământul.

A urmat apoi momentul care, pentru mine, a avut un impact foarte mare: momentul scoaterii bandoului, care nu doar că a fost primul moment în care am putut să „gust” vizual ritualul prin care trec, dar scena în sine, oamenii, costumațiile, frumusețea templului, toate păreau ca dintr-o scenă de teatru. Doar mesajul transmis în discursul din acel moment a fost poate un pic mai puternic și, împreună, m-au făcut să văd frumusețea acestei frății.

Momentul lanțului unirii, pentru mine, a fost primul care m-a făcut să mă simt integrat. Mâinile celor din stânga și din dreapta mea, dar și mai departe, păreau că

sunt una și mă făceau să simt că sunt o nouă verigă a aceluia lanț. Nu știu dacă cei de lângă mine au simțit, dar îi strângeam tare pentru a mă asigura că lanțul e de neclintit în jurul meu.

Momentul oglinzii, trebuie să recunosc, nu m-a surprins, dar este ceva ce, într-adevăr, din păcate, eu, cel puțin, am mereu tendința să uit: faptul că sunt într-o continuă competiție cu mine însumi pentru a mă perfecționa. Iar faptul că mi s-a reamintit acest lucru m-a ajutat să-l înmagazinez și mai bine.

A venit și momentul numirii, care, cu mult peste toate celelalte momente, a fost cel care mi-a creat cea mai mare emoție. Atunci, nașul meu masonic, fratele meu de sânge, nașul meu de căsătorie, nașul copilului meu, Marius Cristea, a luat sabia înflăcărată și m-a făcut mason. Este foarte greu de descris în cuvinte, dar sigur va rămâne adânc întipărit în mine, vesnic.

Apoi am trecut prin instruire, care a început să dea din ce în ce mai mult sens rolului meu ca ucenic și îndatoririlor mele pentru a contribui la o cât mai bună desfășurare a lucrării masonice.

Purtând acum șorțul și mănușile cu mândrie, în final, am ajuns și la momentul daltei și al ciocanului, care, pentru mine, a însemnat primul test. Îmi amintesc că am încercat să lovesc dalta cu ciocanul cât de precis și cât de puternic am putut și sper ca la fel să pot face în toate lucrările mele ca ucenic, calfă și maestru.

Am zis, Venerabile Maestru.